

[Knud Jespersen.]

de er på studierejser, og de citater vil jeg ikke lægge særlig megen vægt på.

Der er ingen forbindelse mellem at fastholde begrebet kollektivt indgåede overenskomster og ophævelse af arbejdsretten. Det er noget, man har prøvet at fortælle menneskene, og når man forklarer, at Hans Rasmussen har stor erfaring med arbejdsret, er det rigtigt. Jeg sidder også inde med personlige erfaringer i denne sag. Både med spontaneitetsbevægelser og med andre bevægelser. Men det, man vil her, er i virkeligheden at prøve at strangulere den ret, man i øjeblikket har til at lave politiske aktioner, og det skal ikke lykkes; derfor vil jeg nok tro, at de, der har været med til at lave en mildning i arbejdsretslovgivningen i 1973, også er forstandige nok til at stå fast på at afvise dette. Men at afvise dette betyder ikke, at så er den hellige grav vel forvaret. Der må stadig væk en dybtgående revision til, hvis eneste konklusion efter vores opfattelse er, at arbejdsretten bringes ud af billedet uden nogen form for erstatning af andre retsinstanser. Det er ganske overflødig.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingomar Petersen) (RV):

Hr. Knud Jespersen omtaler ordet spontaneitet, og så er det så ganske vidunderligt, hvis der pludselig sker en eksplosion på arbejdspladsen, og så kommer man ud i noget uden at tænke sig om.

Jeg tror, det kan være gavnligt, at der en gang imellem også kan komme koldt vand på eksplosionen, og jeg tror, det virkelig er gavnligt, at man har lejlighed til under alle omstændigheder at tale sammen, inden denne spontane strejke iværksættes. Der er intet i vejen for, at der kan iværksættes spontane strejker, når bare man har sørget for at have forhandlingen først. Her vil jeg også vende mig til de politiske strejker og sige fra radikal side, at politisk begrundede strejker er og bliver en utilbørlig pression mod regering og folketing og er derfor også efter vor mening et forræderi mod folkestyret. Det tror jeg de ansvarlige politiske partier i dette ting vil være enige med mig i.

Det er urigtigt, når man fra hr. Otto Mørchs side siger, at situationen bliver mere opspændt ved dette forslag; tværtimod vil

forslaget medvirke til en afspænding af situationen.

Hr. Johan Philipsen er enig med os i, at problemet eksisterer, og jeg forstår det også sådan, at skal vi have denne lille ændring af arbejdsretsloven gennemført, således at man i hvert tilfælde under alle omstændigheder har en pligt til at tale sammen og forhandle, inden man iværksætter en konflikt, afhænger det nu faktisk af venstres stillingtagen. Jeg kan ikke tænke mig, at venstre som et liberalt parti ikke vil kunne gå ind for disse tanker. Nu kan vi drøfte det nærmere i udvalget.

Så vil jeg godt slutte af med at citere en lille smule af den artikel, som forhenværende forbundsformand Hans Rasmussen har skrevet i Erhvervsbladet. Hans Rasmussen siger:

„Når man på arbejdsmarkedet erkender, at der må bestå visse regler til afgørelse af opståede konflikter, så er det højst beklageligt, at man endog på virksomheder med et højt lønniveau fra en bestemt provokerende side animerer til nedlæggelse af arbejdet, f. eks. hvis lønkrav ikke øjeblikkelig bliver indfriet. Helt uforståeligt er det, at man inden for jernindustrien, der er i besiddelse af det bevægelige lønsystem, sætter sådanne aktioner i gang. Her har man netop mulighed for såvel gennem den fagretlige vej som endog gennem lovlige, varslede konflikter at fremtvinge lønordninger uden at tage sig selv til rette.“

Sådan siger en mand med mange års erfaring i dansk fagbevægelse. Lad os lytte til ham.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Det er hr. Ingomar Petersens sidste bemærkninger, som giver grund til et par udtalelser. For det første skal det ikke stå sådan, at man fordrejer en udtalelse. Jeg har ikke sagt, at det var gavnligt med sådanne eksplosioner. Jeg har sagt, at de var resultatet af en hurtig tankeproces, når man følte sig provokeret. Der kan ikke herske nogen tvivl, end ikke i dette ting, om, at arbejderne ikke ønsker at kæmpe. De sætter jo en dagløn til. De gør det kun, når de ikke ser andre udveje. Hvis de kan løse tingene ved forhandling, er de indstillet herpå.